

sendelsen af industri- og handelskyndige Mænd altid sker efter Forhandling med Udenrigsministeriet.

Et *Mindretal* (Drachmann og Christmas Møller) er af den principielle Opfattelse, at Staten skal blande sig mindst muligt i Erhvervslivets Forhold, og er derfor ikke enig i Forslagets Grundbetragtning, som er den at lovfæste en Række Kriseforanstaltninger indenfor en særlig Lovs Ramme for et længere Stykke Tid og derved skabe berettiget Forventning om, at Staten herved paabegynder en Lovgivning, som skal vare ved og maaske endog udvides.

Mindretallet har, saaledes som det ogsaa fremgaar af dets Ordførers Udtalelser ved 1ste Behandling, intet haft at indvende imod en Række Enkeltheder, men er imod vigtige Bestemmelser i Lovforslaget samt imod den Sammenblanding af Udenrigsministeriets og Handelsministeriets Opgaver, som efter dets Opfattelse finder Sted ved det forelagte Lovforslag, og kan derfor ikke gaa med til Forslaget i den Skikkelse, Flertallet har givet det.

Mindretallet er af den Opfattelse, at Rigsdagen kunde gaa med til for det kommende Finansaar at give en Række Bestemmelser paa Lovforslagets Omraade, og Mindretallet stiller derfor Forslag om, at Loven ikke skal gælde i 3 Aar, men kun for Finansaaret 1930—31. Mindretallet er gaaet med til det oprindelige Forslags § 4 og § 7 og foretager kun den Ændring, som er en Følge af, at Loven foreslaas 1-aarig og ikke 3-aarig. Men Mindretallet maa principielt bemærke, at det er af den Opfattelse, at disse Bevilinger overvejende hører hjemme under Udenrigsministeriet, og at det i næste Rigsdagssamling maa være Opgaven at foretage en klar Afgrænsning af de nævnte Ministeriers Arbejdsomraader, hvortil der ikke har været levnet Tid i indeværende Samling. Kun derved mener Mindretallet, at man kan faa den Nytte af den store, kostbare udenrigsministerielle Reform, som gennemførtes i 1921, og hvoraf største Delen den Dag i Dag er bevaret.

Mindretallet kan tiltræde, at man endnu for det kommende Aar bevarer Haandværker- og Industri-Laanene (Lovforslagets § 3) og stiller Ændringsforslag i Overensstemmelse hermed. De Erfaringer, som er indhøstet paa dette Omraade, giver ikke ubetinget Anledning til langvarig Fortsættelse, men Mindretallet har dog ment, at man ikke pludselig kunde ophøre med disse Foranstaltninger, men maa altsaa fremhæve, at Maalet mere maa være Afvikling end Udvidelse.

Der er neppe nogen Tvivl om, at den mest formaalstjenlige af samtlige de Foranstaltninger, der her er Tale om, er den saakaldte Eksportkredit. Mindretallet kan derfor tiltræde, at denne, navnlig ogsaa efter de Oplysninger, der foreligger for Udvalget, udvides fra 50 til 60 Mill. Kr. Mindretallet havde i og for sig intet haft imod, at denne Garanti paa samme Maade som andre Garantier fortsat var blevet gennemført ved en Anmærkning paa Finansloven, hvorved man tillige havde opnaaet, at man havde opretholdt den nuværende overordentlig tilfredsstillende administrative Udførelse af denne Foranstaltning, men da der fra anden Side har været Ønske fremme om at føre denne Ordning over paa en særlig Lov, har man ikke villet modsætte sig dette. Ogsaa overfor Eksportkrediten bør det dog staa klart, at denne har og maa have sin Begrænsning, saaledes at Eksportens Finansiering ad de naturlige Veje er Maalet, saa snart saavel indre som ydre Forhold maatte tillade det.

Hovedaarsagen for Mindretallet til ikke at deltage i Flertallets Indstilling er dog den overordentlig betydningsfulde Udvidelse af Statsopgaverne, som finder Sted ved Lovforslagets § 2 (Flertallets Ændringsforslags § 5). Mindretallet er af den Opfattelse, at Staten herved begynder at lovgive paa et for den unaturligt Omraade. Mindretallet er af den Opfattelse, at Staten herved paa farlig Vis indblandes i Spørgsmaal om de enkelte Virksomheders Eksistens og indbyrdes Stilling. Mindretallet maa derfor bestemt modsætte sig ethvert Forsøg paa at indføre dette Stykke